

Miroslav Milutinović
APOTEOZA TRULEŽI

MIROSLAV MILUTINOVIĆ

Apoteoza truleži

Malo Crniće
2015.

APOTEOZA ČOVEKA U OGNJU TRULEŽI

Danas imamo priliku da kreiramo kompletnu sliku o stvaralaštvu jednog mladog, obrazovanog čoveka, u ambijentu civilizacijskih protivrečnosti i nikad većih sukobljenosti sveta u svojoj istoriji. Uvek novi vlasnici sveta, novi pobednici, sa pastoralnim pesmama na usnama, ruše sva već ostvarena dostignuća civilizacije da bi ustoličili sopstvene imperije i, kao neprikosnovene, evidentirali svoje vrednosti, svoje mere, svoje norme. Svet je u današnjem vremenu na velikom ispitu - hoće li ili neće opstati? Rasni, verski, kulturni, tehnološki, monetarni... jaz je izraženiji nego ikad posle Velikog praska. Sledi li ovoj planeti, koja je rudnik lepote, novi Veliki prasak? To je tema za naučnike, istraživače, umetnike, ali istovremeno je i u rukama volje moćnika, koji nevidljivi vladaju zemljom, morem i nebom. Možda je to tema i za pesnika.

Mladi pesnici, sa novim shvatanjima, nude zanimljiva gledišta, koja zavređuju zauzimanje za njih, njihovo tumačenje i prezentovanje. Pesnik Miroslav Milutinović, jedan je od mnogobrojnih mladih pesnika, koji drugačije osećaju i shvataju realnost, možda po prvi put ispravno posle duge letargije i uspavanosti „realnog“ sveta, posvećenog idi-ličnosti i bajkovitosti krivotvorene istorije mira, koji nikad nije platio svoju konačnu cenu i koji nikad nije isti za svakog čoveka.

Ostavljam ovo svedočenje / na pergamentu i Nebu / sad kada sam pročitao glas / kroz zvono kajanja//. Tako kaže pesnik na početku svog svedočenja knjigom *Apoteoza truleži*, pred sudom lične savesti, nizašta kriv, svestan svog nenamernog saučesništva. Život je sve i ništa. I o

jednom i o drugom odlučuje čovek kome je život poveren. Knjiga *Apoteoza truleži* je ispovest, izveštaj, apoteoza, lament, istovremeno, nad Životom i nad Čovekom.

Posledično, i ova, kao i svaka nova knjiga, svaki novi glas, pogotovu glas koji se ne javlja po prvi put – uvek promeni ponešto oko sebe, u zavisnosti od dometa i njegove širine. Ova knjiga, bez svake sumnje, obogatila je jednom novom bojom i obasjala jednom novom svetlošću pesničko podneblje, u kome pesnik živi i stvara. Samim tim, knjiga implicira i prikazanje jednog „novog sveta“, sveta makar i sa-mog za sebe, sa svim svojim zakonitostima i ustrojstvima, kao podsticaj i za čitaoca, da sa potrebnom pažnjom pristupi njenom osvajanju.

Svet 21. veka, u kome čovek živi, velika je neodgonetnuta tajna i izazov, ne samo za umetnike, već globalno za sve stvaraoce i istraživače, u bilo kojim umetničko-kreativnim i civilizacijsko-stvaralačkim oblastima ljudskog delovanja, naravno i za „obične“ ljude. Čovek sam oblikuje planetu na kojoj živi, jer je ona njegova zajednička kuća i njegovo jedino stanište i pre rođenja i posle smrti. Upravo u tome se i sagledava potreba čoveka da prodre i pronikne u sve nepoznanice, sve objasni sebi i drugima, da sve shvati i podredi sebi i svojim potrebama, da ubrza budućnost i nadživi sve dosadašnje kratkotrajnosti. Razni veliki umovi, koji su svakako kamen temeljci veličanstvene zgrade ljudske civilizacije, čitave svoje živote posvećuju jednoj naizgled jednostavnoj službi: shvatanju pojave života, njegovog smisla, njegove potrebe, njegovih razloga, zapravo, kao u antička vremena u spoznavanju samoga sebe ključ je i ljudske civilizacije i putokaz ka svim saznanjima. (*Spoznaj samoga sebe pa ćeš spoznati Univerzum i bogove.* Što znači, ako ne

nađemo u sebi samima ono što tražimo, nikada nećemo ni u spoljnjem svetu. Sokrat je s pravom tvrdio: „*Samo spoznaja koja dolazi iz unutrašnjosti predstavlja istinsku spoznaju*“).

Poezija je, dakako, u istoj službi, a samim i svaki pojedinačni pesnik sa svojom velikom ili nevelikom poetikom. Ovde se srećemo sa istim pokušajima pesnika (jer sve je u životu pokušaj) koji, posle svoje početne knjige *Epopeja truleži* (2012), u istom diskursu nastavlja svoja razmišljanja o večnoj temi na nivou zadatka pesnika (čovekove jedinke), kao odabranog bića da tumači i iznese svoja saznanja o suštini života čoveka, na svojim putevima, u okvirima svog parčeta vremena.

Narativnost ove poetike (leksički bogate do neobičnosti, što je značajno ne samo za poeziju kao disciplinu čovekove *kreativnosti*, već i za *jezik*, kao živo tkivo), saveznik je posvećenom čitaocu, što je takođe prednost i zasluga pesnika, koji uspostavlja tu funkcionalnu interaktivnu korelaciju sa čitaocem. Jasno je da je ovaj pesnik, kao i svaki stvaralac, ma koliko distanciran (izolovan u nekoj vrsti neophodnog karantina), što je uslovnost stvaranja, uvek je okrenut i na drugu stranu, sa promišljanjima i strahovanjima za prohodnost, prijanjanje, prihvatanje i shvatanje onoga što on (ne samo za sebe) saopštava, zbog čega u toj poetici (kao i u svakoj drugoj) ima, pored dramatičnosti i emocijske raznolikosti, takođe i neophodne količine estradnosti, koja ovde nije loša osobina.

Pesnik Miroslav Milutinović, bez obzira na činjenicu da se predstavlja „tek“ drugom pesničkom knjigom, evidentno, dugo je u poeziji, sa kojom je srastao i svesno, uz sve rizike, prihvatio njene zakonitosti kao svoje lične

mere i, samim tim, sve ovo dobro zna. Otud i trud da se nad sobom i nad drugima ostvari svrha nadređenosti, što je tekovina dara: preuzimanje uloge božijeg vratara koji otvara vrata prema nepoznatim predelima čovekove prirode, kao matrice ličnog iskustva, što je nesumnjivo i temeljna suština poezije.

Na tim iskustvima i sam pesnik Miroslav Milutinović, shvativši da *(su) najzad slova našla svoje mesto / između olovke i papira//*, poletno zida i podiže svoje „kule i gradove“, iako sukobljen sa „burama na kopnu i na moru“, iako izložen hiru gradonosnih oblaka, munja i gromova. Ništa zato, on iz tih teškoća izlazi jači i sadržajnije, sam sebi uvek čvršći oslonac, sa kredibilitetom reči i misli. On precizno iznosi svoja saznanja (kroz prizmu ličnog) o čoveku, o svim njegovim zabrinutostima, traženjima i nestajanjima u kovitlacima životnog haosa. Stoga se ova poezija, bezmalo, doživljava i kao sugestivni, precizni seizmograf, koji pomno beleži sva, i najmanja podrhtavanja tla, odnosno svaki titraj jednog osetljivog pesničkog bića.

Naravno, u svetu *truleži*, koja iz dan u dan sve više narasta, čini se da je jedini izlaz u prihvatanju sveta kao takvog, jer sve naizgled ostaje nepromenjeno, sve naizgled i dalje živi, i ljubav i mržnja, i život i smrt, i mir i nemir. Sve je, međutim, pomeren. Pod uticajem *truleži*, koja je promenjeno svojstvo postojeće stvari, sve se preobražava u drugi svet, sa novim merama i određenjima. Pesnik, koji, i sam podložan sili promene, do *božanstva* uzdiže to *veličanstvo truleži*, ipak, trulež ne sagledava i kao konačnu sliku života. Naprotiv, on naročito želi da pruži dokaz da je život večna i neuništiva „materija“, ili esencijalna energija, koja se zakonito menja, ali ipak opstojava

u svoj čistini nezavisno od uslova. Iz tih razloga pesnik kaže: *Hoću drvo koje smrdi na drvo*, – (a ne plastike, a ne truleži, a ne tehnoloških otpada), jer drvo je dokaz života, dokaz uspravnosti, dokaz postojanja i to je kontrapunkt haosu, koji vlada svetom, kao posledica večnog sukoba dobra i zla, velikih i malih, bogatih i siromašnih, istoka i zapada.

Pesnik je (kao i svi mi) već rođenjem stigao u gotov svetski kaos. Njegov život sačinjen je od elemenata haosa. Haos je njegovo jedino moguće zdravo i održivo okruženje, pravilo i način života. Bar naizgled. Jer u svem tom haosu, zapravo, najednom relaksirajuća je slika: *Stari je zauzeo busiju / seo na stolicu na rasklapanje da čeka mleko//*. S verom u bolje sutra, uvek s pomišlju na ovu prekrasnu sliku iz pesme Neshvatljivo čekanje, poverujemo da i to sudbonosno menja način razmišljanja.

Pesnik Miroslav Milutinović iznedrio je još jednu knjigu stihova i otvorio je pred svima nama. Dobro je što je tako uradio i ja mu čestitam na trudu i na talentu.

U Petrovcu na Mlavi,
19.10.2015. godine

Jovan D. Petrović

P.M./INTERMEZZO/INICIJALI

Samsara

Do ravnodnevice dan se produžava.
Sada mu ostaje samo da stari
sve dok se u kišnom vazduhu ne oseti
miris lavande i lipe.

I najzad su slova našla svoje mesto
između olovke i hartije
hartije kažem
koju kvasi kiša
od koje se uči
iz čijeg smeha
proviruje Božije ime.

Gorko
slatko
mokro
prazno
samo kosa
i nepoznat oštar miris vraćanja.

Not A Denial

Ostavljam ovo svedočenje
na pergamentu i Nebu
sad kada sam pročistio glas
kroz zvono kajanja.

Kriv sam
jer na svetu ne postoje manje krivi
nego što sam ja ikad bio
za sve.

Priznajem
bolje nisam umeo
ili nisam smeo
ili prosto ni hteo nisam.

Sve što mi glasine pripišu
u svoj kofer trpam
i gutam
zaliveno vinom greha.

Svaka vaša kletva i osuda
biće svesrdno prihvaćena
uslišena
i izvršena
da se beskonačnim krugom Večnosti
ne provuče ista greška.

Neshvatljivo čekanje

Stari je zauzeo busiju
seo na stolicu na rasklapanje da čeka mleko.

Srećan je što je prvi
što nikoga osim njega u četiri
pred zoru
nema
što mu niko neće oduzeti primat
a bogami ni kalcijum
plastičnu kesu obogaćenu
vitaminima.
Tek oko pet
još malo onih koji ne sanjaju
koji bi da mogu ubiti
a i dalje glasaju.

Svi su čekali
čak i kad beli kamion nije došao
došla je samo smrt
za jednog po jednog
i za Starog
sa stolicom na rasklapanje.

Pandora

Zlo je izašlo
iz kutije
iz mraka
sa Dna.

Je l' htelo da nas pojede
ili da nam promeni
i proguta lica
stara lica kao zalogaj
za pod jezik
za na zub.

Ovaj sarkofag Zlog Boga nas truže
cedi
dok nam krv ne pocrni i ucrvlja.

Drvo je držalo Strah u strahu
sada Zlo nas drži u svojim
klizavim šakama.

Da li je
Nada bar
ostala.

Dream Theater

Strah me natera da obgrlim Ud
da lakše zaspim
pokriven ratom
između Zore i Stene od Sira.

Budio sam se i ranije
ali nekada uz kičmu
i manje mučnine
u više zalogaja
normalne,
Svete hrane.

Prvo budale
onda ostali bežaše od mene
sada bežim i ja od njih
bežim ka zagrljaju mrtvih
u sene
u nevrema
u oko uragana duša.

Ako zvona za mene zvone
onda su klisari grešni
jer moj Bog nije mogao da iscuri na Krstu
iako izdan.
Kome?

Nisu ovo moji damari
naučio sam da prepoznajem ženska zvona
to za Kurvu klepetuša galami

za Majku
za Ženu
ili Smrt
jer i Ona haljinu do zemlje nosi
bosa
čvornovatih kolena od klečanja.

Možda su je i zvali Rada Kopiljara
od preko reke
i stara je volela jednoga sa ove strane
a nije smela da sanja udane.

Grešan je Bog koji odvoji
Ženu od Blata
jer sa Ženom se rodi i Greh
Ženom se oženi Stid
pa u večnom razvodu očijukaše neverno.

Smrt je Žena
Greh je Žena
Đavo je Žena
a možda je i sam Bog Žena
ali nema lica i obraza
da prizna
Stidna
Bez Stidna
Jedina.

Moj Strah
još jedno bespomoćno Muško
zariveno u perje

pred noćnim šuštanjem
ispod prozora.

Čija Kraljica me mrzi toliko
da šalje svoje podanice
u obliku ženskih telesa
usana
i jutra nesana
i valjda pesama
Jeze
koja kao da je besana kći
Eve i evnuha Adama?

Kako se zove gospodarica Noći
koja me želi između svojih bedara
roba Straha, Vere ili Strasti
pa mi ne da zaspim
pre tuđih pevacu
i mrtvog Meseca?

Đavo se poigrava mojim praznim snovima
danimu
i spisima
praznim redovima.

Puni i obrće mi bešiku vodom
a noći ženama
(ne)prirodom
bludom.

Pa kao što rđa brzo nagriza čelik
tako i mene crv Sumnje grize

da nisam svoju dušu prodao
makar i u trenutku magnovenja
i Besa ka Nebu
nekom bogu Strasti
u Snovima
ili u noćima nadomak Sna

Pastorala

Do mraka se ne vraćaj!
poručiše Čobaninu
pre nego što je otišao da pogine.

Mog Boga zovu Čobaninom
ali on ne umire do trena dok ne izgubi stado
ili Stado ne izgubi dušu.

Boginja Naložnica čeka svoga gospodara
u jaslama
mirisna k'o seno
istrljana mlekom i solju
da nahrani gladnog Pastira.

A Stado po svršetku njihovog Plesa
dosadno preživa osemenjenu travu
pa zaspi
ne spuštajući glavu
u balegu sopstvene braće.

Stado i u snu žvaće
žvaće livade
polja
i kore
i Pastirov prut
nada se da će ovaj bar u snu
umeti da izgubi Put
i umreti uzalud
jer svako Stado sanja
da bar u Snu Pastira načini ovcom.

Pisma nepismenog Morzea

Ja sam prepisivač stihova
sa klozetske daske
od plastike.

Nemoj da me menjaš
dok se ljuljam u nastupu ludila
znaj da me je inspiracija zbunila
dok me je budila.

Moji redovi
isprekidani
kao pisma nepismenog
Morzea.

Onda bar želim
da crtam i tačkam
za sebe
nepismeno.

Antropofagus

Gospodaru, daj malo perja i kostiju, pa da zakucam na svadbi mrtvog Čoveka. Da počastim goste krešendom naricaljki, pa da zajapureni svatovi zapucaju, da se između sebe poubijaju zarad svađe oko klanovske zastave i himne njihovih mrtvacu. I da onda knezovi, umesto da se izmire sa braćom umivaju svoje sinove krvlju i ćerke spremaju za udovištvo. Silne će vojske razum da pogube od moga leleka, da povade zavade, sablje i kletve pradedovske. I da se kunu u “svijetlo oružje, čojstvo i junaštvo”, iako im “tragovi smrde nečovještvom”. Možda će Bogovi da ih kažnjavaju zakržljanim porodom, a Zemlja sušom, oni će ipak izumirati zarad sebe, ne dajući sinovima da žive, jer će ih po rođenju u lokvama majčinske krvi utapati.

Daj, Gospodaru, da jauknem za Tebe, gratis. Da prepevam epove nestajućeg Vaseljenskog Naroda. Čak ni to što su pali na Zemlju nije im bila dovoljna opomena na nadolazeću Apokalipsu. Ni to što im je sopstveni izmet u nozdrvama, a izmet njihovih knezova u glavama. Ako ih i ne probudim prvom kletvom, uvek mi ostaju druga i treća, jer i petlovi trećim pozivom rasteruju vampire.

Oni će svatovi postati krajputaši i bogalji, a dok budu čekali da ih narod pozlati, njihovoj će braći zlato curiti kroz bušne džepove u usta nekih gladnih ptica. Voždovi će ćutati i uživati, trbuhozboreći ponekad kako je sve to u korist raje. I harač. I zulum. I roblje. A suseda će se odreći, čak i da im je njihov savet neophodan.

Dok drugi lelek bude ječao planinama, biće sve manje planina, sve manje klisura da njima odzvanja, sve

manje polja da se njima širi. Kukavice će poturati svoja jaja, pa će stotine gladne čeljadi zjapiti gladno hleba. Broj parazita porašće obrnuto srazmerno broju preostalih izmoždenih domaćina. I svi će da ćute, samo ću ja da podvrisnem po treći put. Treći će predznak da znači kraj, jer će se preostala braća polivati sopstvenom krvlju, mokriti sebi preko glave, u pepeo koji narasta i koji ih povlači kao živo blato. Poslednji od svatova gušiće se sopstvenim smradovima i pepelom u nozdrvama. Skončaće družeći se sa crvima i balegarima, a ti ćeš, Gospodaru, dobiti svoje; Vrt okružen stenama i bodljikavom žicom, natopljen balegom, krvlju i pepelom, da od njega načiniš svoj ružičnjak, da bude bar neke koristi od ove uklete zemlje.

Ja ne tražim puno, jer kao onaj koji ne donosi dobro, ja puno i ne mogu da dobijem. Samo tražim kosti, jer njih zemlja teško vari. I tražim Seme, Kletvu ovog prokletog parčeta Sveta. Da je negde drugde posejem, da bih o njoj mogao još bolje da zakukam.

* * *

Od kako sam rođen, okružen sam mržnjom, tako da sam i sam razvio bolesnu mržnju prema životu. Moju mater oplodi Zver, trima udovima Noći; prvim za Sumrak, drugim za Ponoć i trećim za Praskozorje. Pleme me se na rođenju odreče, jer su vračevi predskazali da ću u snovima ljude proždirati, a po danu veličati Nevolju i u njenu slavu pevati. Rastao sam među zverima koje ne sanjaju, brzo usavršavajući narikačku veštinu i noćno proždiranje živih. Kraljevi me pozivahu na svoje dvorove da u čast njihovih neprijatelja zalelečem, da njihovu propast nagovestim. Prozvaše me Antropofagom, Jedačem Sopstvenog Plemena i Minstrelom Nesreće.

Lutao sam u potrazi za kostima i zarad svoje kletve proklinjao čitave narode. Od Bogova sam tražio da usliši moju jedinu molitvu, da bar jednom usnim sebe kao obed, da olakšam svoje i muke ovog sveta. Bogovi davno objaviše: "Ne kuni, čak ni u Naše ime." Prekršio sam njihovo pravilo i sada zbog toga ispaštam. Sada znam da ni kletva ni blagoslov ne dolaze nezasluženo. Lelekao sam i za Carstva i Gradove Razvrata, sanjao kako ih hlebom, kao pepelom vulkana zatrpavam. Za Careve, viljuškama, kao kopljima zaverenika probadane. I za male ljude, koje sam kugom kroz snove proždirao. Za zavađenu braću, bludne sinove, prestarele očeve, neverne žene i poročne muževe. O mojoj pravdi svi su imali sopstveno mišljenje. Za većinu sam bio otelotvorenje same Zveri, jer masa je Zakon u ratu sa Pravdom i Zakon je Sila u rukama slepih koji se samo na osnovu svog slepila nazivaju Pravednicima.

Od Sveta koji mrzi Svet, nisam ni mogao da osetim Ljubav. Ni da se sa njime jednačim, jer se plašio mojih ili sopstvenih snova o uzajamnom proždiranju. Ljudi su bili Zveri. U meni su se plašili sopstvenog odraza koji bi ih noću, u najdubljim košmarima mogao zalogaj po zalogaj gutati.

Danju nisam sanjao. Spavao sam snom bez Snova, snom u kome svetu nisam mogao da naškodim. U tome sam pronašao privremeni lek za sopstvenu bolest; da kao avet lutam noću. Dok ostali sanjaju uklete snove, rastrzani i u znoju, onakvi kakvim sam se i sam na javi osećao. Učio sam iz tuđih snova, da bih se ikada mogao nazvati Čovekom. Virio sam kroz otvore šatora, ključaonice i prozore, u budoare i spavaonice, ložnice kraljeva, sluge i ratnika. Osećao sam njihov strah, požudu i mržnju, čiji je

miris na javi lako sakriti, ali među jorganima i jastucima su se njušili i razlikovali lako. Knezovi i prosjaci su se isto znojili, princeze i sluškinje isto mokrile u krevete od straha, a kraljevi crvoliko uvijali, kao podanici pred suverenom na javi. Slabosti onih koji su ih i na javi pokazivali, u snovima su bivale stotruko pojačane. Dnevna zavist je tek u snovima pokazivala pravo lice, a skrivena požuda je u vlažnim noćnim fantazijama uspravljala udove i učvršćivala gole bradavice. Noću su svi bivali jednaki, pred istim Bogom kao sudijom. Dok sam noću ostajao budan, po prvi put sam se osetio superiornim i isključenim i uzvišenim, kao posmatrač najvećih ljudskih mana. Međutim, svoje noćno kraljevstvo morao sam da delim sa zlim dusima i utvarama, koji su kao večiti pratoci ljudskih pakosti, opsedali njihove snove i umove, spavaće sobe i paučinom isprepletane ćoškovne vlažnih dvoraca. Jedino društvo u noćnim pohodima bile su mi ozlojeđene duše otrovanih, prevremeno preminulih i pogubljenih. Sa njima sam već mogao da se srodim, da u njihovim anatemama osetim bar delić svoje. Jer, iako su se mojoj sudbinom poigrale više sile, utoliko je prokletstvo ovih duša bilo veće, samim tim što su jeli gorak kolač zamešen od strane njihovih najdražih i najbližih.

Što sam bivao bliži spoznaji ljudske duše, to sam postajao ubeđeniji u to da je sve ono što nazivam ljudskim, osobina Zveri, najveće i najnemilosrdnije u Svemiru. Iako prokletim, Čovekom nisam želeo i mogao da se nazovem. Ma koliko bio sposoban da mrzim, sada sam spoznao da je Čovek, a ne Zver, izmislio mržnju i da sam je od majke, a ne od oca nasledio. Neka me onda i dalje zovu Antropofagom, Jedačem Čoveka, ali neka izostave imenovanje Jedačem Svoga Plemena, jer ja pripadam

svome plemenu u kome Čovek nema svoje mesto. Neka sam i Zver, jer kao takav sam bliži Bogovima. Sada shvatam da knjiga moje Sudbine nije ispisana redovima Prokletstva, već je prihvatam kao najveći dar u svemiru.

Pomen

Mi smo insomnabulisti. Prva i poslednja generacija Trovača Snova, Alfa i Omega. Mi smo i sami znali, nisu nas tome naučili, da je pasji život dobar život, da svi ljudi sanjaju ružne snove. Znamo i da ne postoji sreća, već samo privremeni osećaj lažnog blaženstva. Zlato je uvek tuđe. Sunce izlazi samo na istoku, a zalazi svuda. Sve su žene lepe i svi muškarci troglave zveri. Trnjaci rastu na međama, a zmije žive u temeljima kuća. Naučili smo, najlepše je piti rano izjutra, našte srca. Izbegavamo prave staze, uvek tražeći krivine. U krivinama su lepše hladovine. Život nas je naučio na trku s preponama. Znamo i da je slađe tuđe ukrasti nego sopstveno poorati.

Sve osim jednog znamo; da naše najveće muke ne leže u pisaljkaма sopstvenih sudbina. Od njih nas je strah, hvata nas strah od same pomisli na njihovo podizanje. Nedajbože da se neko od nas zapita kojom je težinom mastila opteretio hartiju života. Da li je pepeo razduvao, da li mu se mastilo po pergamentu razlilo. Svi smo zaduženi da brinemo o belini ovčije kože života, nepismeno i za sebe i za Sudbinu.

U krevetu mrtvaca - edit

Tek sada, kada je stari mrtav
deca braće mojih Očeva izgledaju srećno
deca braće mojih Očeva ćute
šapuću i klimaju glavom
jednom glavom
sva deca
kao što aždaja ima sedam glava
deca
sva
imaju jednu glavu.

Neobaveznoj

Bolje da pribeležim sreću i očaj
neću da se sećam
znaj
ni sebe
ni tebe dovoljno.

Naučio sam te na skitačku ložu
u filmu dekora bez mirisa
kožu ne menjam
igram se u tuđem kostimu
i ne prodajem ni vlat
ni moker otisak stopala
za dva srebrna novca
u fijokama.

Čekaću vozove
s oznakama ili bez njih
u zelenom zaboravu
ili čuvati i pakovati na više spratova
sa stepenica koje zaudaraju
na mokraću domorodaca.

A sada ću rado zaspati.

Llamame ahora

Mama
Llamame ahora
Kasnim

Ružičasti papir se prlja
manje od belog
gde je sad moj minuli rad

Bez znaka i mène
za raku bez znaka
život i smrt bez obeležja

Starac
sâm
u parku
starac sám
u mraku.

Mama
llamame ahora
I'm dying.

Pseudologia Fantastica

Čudno spavati
sanjati
Pobedu
i Bitku bez krvi.

Sanjam Pobedu
da
živim poraz
na budeći se.

Gotov sam!
Aždaja bezrepa
konačno proburažena sopstvenim žalcem.

Sada ću da spavam.
Zaspaću lakim i mrtvim snom
zatrpan šljakom
rečima
i rekom
vetrom sa reke.
Zaspaću mrtvim snom
proburažen šiljkom
i otrovom iz stomaka.

Sonet za smrt

Crn kaput na debeloj devi
i crna duša
ne od smrti sveže
od laži i zavisti

od prestola zlatnog, a od crvotoka
da u takvoj koži i sam ne skončam
sumnja već me reže
kao ispod oka.

U poricanju leži opravdanje
za visoko postojanje
Smrti.

U priznanju leže se pokajanje
i kad prsne ljuska oslobodi dušu
preostaloj žrtvi.

Not A Sonet

Saloma, ne traži tako mnogo
ne obećavam da bih mog'o
da slažem svoga oca i kralja
za par pohvala i medalja.

Ni uz pretnju panjem k'o glavoseča
ne zaboravi da sam i sâm Preteča
princ Haosa i Ludila vesnik
te gubim glavu jer sam pesnik.

Možda pristajem da sebe izdam
i u sonetu da ti priznam
da izuzetak pravilo gradi

Poslednji put ja ovo radim
I da znaš, moje dete,
ja nikada ne pišem sonete.

Windows '00

Moje je sunce lažno jer živi u prozorima preko puta
kao i moja sloboda
kao i moja sreća.

Ja nemam snova
okna ih kradu
i ugrađuju u sebe odraz mojih bdenja.

Prozori nose moju smrt
prozori žele moju smrt
prozori su moja smrt.

U svakoj kapi lošeg stakla
po jedna raka
sâm delić Pakla.
U svakom ramu po jedno oko
po jedna straža
u boji neba
u boji krvi
prepoznajem boje vitraža
u boji moje krvi
u boji moga neba
moje oči.

Sudije slušaju! Bolje priznaj sebi!

U mraku se započinju svedočenja. Da bi ih i tama od nas samih sakrila, da dokle dopire ono malo svetlosti lojanice sa čuvarevog stola, dotle dopre i ovaj moj sramni testament.

Kako zveri umeju na uvo da šapuću najslađa obećanja, a da se o njih posle oglušē, da sa najvećom pomamom i neskrivenom strašću skrnave ono što se zove čovek. Zbog toga onda i krvare. Umiru u kaljuzi stvorenoj od sopstvene krvi i praha od koga žive. Ili su živeli, ali ne od praha, već od vampiroidne žudnje za pričama o tuđim sudbinama, od morbidne želje da se u te sudbine umešaju. Da ih crnim barjakom još više zatamne i zavijore.

Da bar počne kiša. Nebo pritiska. Vetar pritiska. Mrakubija. Čekanje ubija. Smrt sada dolazi kao olakšanje. Kao sudija sa oslobađajućom presudom u ruci. Šta je to oslobađajuća presuda?

Strahote su na mojim plećima. I strahovi, istupljeni mačevi u mojim rukama. Strahovi drugih, jer se samo jednoga plašim. Života. Nema kajanja. Samo se gnjide i crvi kaju. To što sam ja doručkovala, svet neće večerati za sto vekova. Sve ono što je kroz tunele moje svesti prošlo, umire zajedno sa mnom. I niko se od unuka mojih unuka neće setiti da sam to već videla, sve ono što oni žive, sve ono što oni dišu. Sve ono što će umirati u njima, umreće sada sa mnom.

Fear Of The Dark

U danima tame crnim plamenom
gore crne sveće
zna me i dim
poznaju me i senke.

Mrtvi su oko mene
pružaju ruke crne sene
da me odvuku na drugu stranu.

Ko to šalje suđaje
iza vela smrti sakrivene
i pod teretom iste povijene?

Kraj ogledala ne prolazim
kraj ogledala sa svećom u rukama
plašim se da ne ugledam sliku
aveti blede
i sebe.

I u noćima
i u kišama noći
i u očima kiše
i u barama vidim odraz
tamni odraz smrti.

Prkosim vodi sa crnim belegom
prkosim kaputom mrtvog dede
štite me indijansko perje i kosti
i blede molitve.

Ko to šalje suđaje
iza vela smrti sakrivene
i pod teretom iste povijene?

Očistio sam svoja sećanja
sad savesti ne mogu da me gone
sad kad mi je svest prazna
daj da vidimo ko su one.

Suđaje, pih
buđave starice iz kraja
što kašlju zbog dima do beskraja
svim velovima i teretom zovu
sav teret i veo na plućima svojim
baš toga se ne bojim.
Ponosno stojim i čekam
svoj teret, svoj veo smrti
pa neka
baš volim što za to nema leka.

KATATONI STUPOR

Apotheosis I

Bog će poroditi svoja krila
iz ovih kržljivih pluća
krvavih.

Starac Mesec već sprema povorku
za starca mrtvaca
koji prevozi mrtve.

Smireno, proverenim korakom
Bog gazi za njima u crnom
stiže za njima.

Dok crni crv povorke krivuda
Bog svuda iskašljava krv
u maramicu.

Neka Ga čamac sačeka
neće dugo da se zadrži
ne može da izdrži

a da ne proba

malo crnog, toplog, smeštenog
posle može i Stiks da iskašlje
i da crkne sit.

Apotheosis II

(U mlado leto, kad su trave visoke)

Kiše padaju u mlado leto
i kiše spiraju lice Boga.
Nema više leta.
Bog u leto umire kišom.

Svaka vlat lica pokislog Boga
potiče iz snoplja.
Iz sunca.
Iz trava koje proždiru lice.

Kiše padaju.
Visoke trave trule u blatu,
a Bog im se klanja.
Jeca.
I kune.

Postao je Bog Kiša
i Suza
i Blata
u mlado leto, kad su trave visoke.

Ego Trippin' II

Zameniću ime i tip
zameniću ime za trip.

Govoriću o plastici i čeliku
u svetu gde mi je potrebno drvo.
Da kucam triput u njega
da pucam triput u sebe.
Neću drvo koje smrdi na pluća budale.
Hoću drvo koje smrdi na drvo.
I stenu
i obale
i okamenje talase
okamenjene grebene
narušene morem
u obalama rastapajućeg peska
na čijim obodima bivakuje sunce
i od peščara pravi lukove.

Zameniću sebe za prah
i pepeo lažne zime
promeniću ime
za plavkastu
zelenkastu
ili nemajuću hartiju
i za tapiju nestajućih oblaka.

Rainmaker

Kiša ne dolazi sama
samo prizvana.

Dva dana lutam
i tražim svoj virus
"Nova Kaledonija".

Mona Liza
Magdalena
Ana-Marija

Očiju kao na ulju
poigrava se sa kosom
i hlebom
dok jede
i pogledom me gnječi
kao komad sirovog mesa
na roštilj-rešetki.

Mona Liza
Magdalena
Ana-Marija

"Rodiću Ti
i Azru !
i Krunu !
i Luku !
i Ognjena !
samo se pojavi !!!"

Znam da će proći još dva
i još dva
i još dva puta dva
dana
I da ću je tek onda videti.

Mona Lizu
Magdalenu
Ana-Mariju.

Kiša nikad ne dolazi sama.

Dečak

U Hodnicima ostaje Dečak
u hodnicima ostaje samo to
prašina i prtljag ostaju.

Dečakovo lice ostaje oivičeno musavim staklima, kao u peščaniku. Slike promiču, ljudi koji smrde češaju se leđima o njegova. Koraci mu odzvanjaju tupo, nasleđujući ritmične klepete iz poda.

Dečak će ostati večno samo to, sećajući se večno samo jednog trenutka, kada je promaja iz pluća oduvala okruglo parčence kartona iz probušenog bileta, koje je zatim spiralnim kursom palo na zemlju, među opuške. Kao metak. Kao čaura. Kao leptir.

Dečak se ne plaši pravila, ona su u njegovom slučaju pravom nasleđstva izvitoperena. Dečak se zelenim štiti od plavog. On raspoznaje vodenice od udžerica u kojima žive nakoti glodara, izbegava prazan prostor, dobro markira kupee sa snebivljivim ili ostrim pogledima. Dečak se seća i kune. Sanja o prevozu za stoku, da bi je na javi u torove povratio. Gadi se crnog-žutog-crvenog u očima. Zato žudi za čelikom u rukama. I krvavim dlanovima.

Točkovi pod njime urlaju, voz staje da primi još đavoljeg nakota. Svi oni putuju u iste gradove, da ih svojim izmetima prekreće. Dečak ih pažljivo posmatra. Mrvi u snovima njihove isturene desni, spaljuje gamad od žena i sinova, pljuje po sebi na javi jer nema dovoljno hrabrosti za osmeh zadovoljstva. Više je smešno nego žalosno to što im je put od žute cigle skup, iako se do Oza

stiže brzo, a Čarobnjaka i Oz brzo stiže huda sudbina.

Dečak ne ide do Oza. Njegova staza je od crvene cigle iako urasla u korov i rđu. Kada prođe kroz manastir i krčmu sljuštene fasade, poljane sa odličnom drenažom, Dečak pažljivo skače sa stepenica u makadam gvozdenog konja. Tu, u blizini onih koji za zimu ne mare, čak i kada ih pahulje zaveju do ušiju.

I onda brzo nazad, kao na klatnu, u mašinu za meso koje ne misli. Za meso koje guta i ćuti. Srećno meso. Tupo meso. Trulo meso. Meso indiferentno prema crvima i buđi. Dečak beži od mesa, koliko se to već može. Dečak plače kada mu snovi liče na meso. Meso je dobro jedino kao zamena za soju. Ovde zidovi pamte raznorazne primerke mesa koje se nekada zvalo Čovekom. Zidovi pamte i Dečaka. Pamte ga i vrata. Koliko je samo puta sa njima opštio. Pamte ga i musava buđava stakla pešćanog sata. Za Dečakom plaču rezervisana sedišta. Još uvek ga pominju prašine sa prtljaga. I plavi i zeleni.

Dečak je znao da će svetlost razvejati čaroliju. Zato je i nije palio. Zato je i nestao u mraku tunela.

Dečak je bolećivim pogledom posmatrao automobile i senke kako klize kroz maglu, kao ribe. Znao je da ne spada ni u Razvaljene Dečake, ni u Mamine Dečake. Mogao je da postane Mamurni Dečak, da je samo umeo da prati Meso. Noću se tresao, a danju gubio kosu. Svakoga dana u njemu je sve više rastao zamotuljak pun otrova. "U Dečacima zamotuljci ne pucaju lako. Dečaci pucaju. Lako." mislio je naglas. Onda je spustio glavu od stida, misleći da ga je neko čuo. Da ga je neko čuo kako misli.

Dečak se setio Čelije. Setio se mlečnih zraka mesečine kroz maleni otvor na vrhu zida. Dobro se sećao da su ga

ostavili samog. Dugo je sedeo na lepljivom podu i plakao. Sve dok kroz zid nije čuo identične jecaje. Dečak prvo pomisli: "Sigurno je u pitanju odjek." Utiša svoje misli, a jecaji se pojačāše. Nije sam! Nije jedini! Poče svim silama da udara u kameni zid, nogama, rukama, glavom. Udarao je dok čitav zid nije poprimio boju njegove krvi, dok ga nisu onesvešćenog izneli iz Ćelije. Nikada više nije čuo jecaje. Nikada se više nije vratio u Ćeliju. Do sada.

"Tišina je dobra. Sviđa mi se. Neka se i dalje pitaju zašto sam počeo da ćutim, a ne kada ću prestati da govorim!"

Iz Orana

1 Psi

Jednačim se sa psima
i divljim mačkama koje besno balave
kaplju po asfaltu
i leže mrtve.
Kako da se borim ujedima?
Kako?
kad znam da ću skapati slično njima?

U asfaltu
i samo kao pepeo nađubriti tlo
jer ću negde goreti smradno
k'o pseto
na gomili zverinjih koža
dlake splepljene blatom
i penom sa očnjaka
u psećim suzama
pod maskom mraka.

Na putu
sa psima
sâm
uživam dok nazovi-ljudima
čupam grla.

U noćima
gde njihova slina sija
odsaj deli i moje sečivo
koje ih ubija svečano
nečujno.

2 Lomače u Gradovima

Sve dalje se širi dim iz Gradova
sve dalje u tkivo prodire bolest
od smradova se gubi svest
u krvi se začinje klica pepela.

Ne
vatre vam ne pomažu
spaljeni vaskrsavaju
i takvi grizu
kosti koje prskaju
koje kao da spavaju
i u snu vas lažu
da će vas preostati
dovoljno za vatru.

3 Sveti Gral – Sveti Glas

Moj sveti Gral
bio je Glas koji sam pošao da pronađem
u svetu lažova

“Kada u grobnom mraku izgubiš lice
iz vilice
i iz stomaka
poteći će tvoj Gral.”
rekoše mi Veštice

Uzalud gutam krik bolesnih
uzalud pokušavam da svarim

strah kužnih pasa Mraka
u izmeta svojih ružnih snova
ne prepoznajem ni notu vina
kojom bih mogao da potečem iz dubina
svoga stomaka.

4 Ugo

Ugo
to je onaj
slepac sa štapom
koji juriša naoštrenih zuba prema svetlu
svojom vilicom žvakao je i bolesno Meso
u njegovim mrtvim očima
kojima više nije plakao
pronađoh mesto za sebe i svoj Put.

Njegov prazan pogled mi sudi
zbog blelih očiju gorim
i ludim
pritisnut nevidljivom težinom neba
koje tek sada spoznajem
jer me prati onaj čije su oči gluve i neme
suve i ubijene vatrom sa ivice rata.
Zbog njega shvatam
svu vrednost sopstvenog vida
moći da ridam
i zurim kad idem svetom Stazom
dok jurim za Glasom

5 Žena

Strepeo sam od dana kada ću prestati da budem
sam
strepeo sam od sebe
sada znam da sam strepeo ne bez potrebe.

Kako je teško iznova sklapati misli u reči
jer se s mukom vraćam iz Snova
u svet jezika
bolova i otrova.
O kako davno i daleko beše dan
kada sam poslednji put jedrio mekim bedrom
i sad se u meni probudila glad za ženom
i njenom vlažnom i teškom peći
O kako je teško
slatko
divno
ponovo reći:
"Želim!"
i celim se predati bar na kratko.

Za Ludan (Ludicrous)

Podižem slabost do dostojanstva
i pogledom sečem k'o plamenim mačem
nek' niko ne sazna da ponovo plačem
dok spavaju njihova visočanstva.

Kralj bezbrižno sanja nove ratove
i hrče prekriven lojanom bradom
ja suze cedim u porfiru kradom
dok verno pazim na tiraninove snove.

Ako se kraljica uzbudi i iz sna trene
svi će prsti dvora upirati na mene
što narušavam kraljevsku sanju.

Plakaću dok mi se glava kotrlja u krvi
plakaću dok me budu izjedali crvi
zauvek plakati u svetom neznanju.

Don Kihot (Pointless)

Kao senka osvajača
koji je svoj pohod izgubio sramno
gamižem tamno i bez mača
kraj tvrđave kraljice varljivog Proleća.

U šancu
u prokopu na braniku nesigurne volje
kolje žutih zastava
pobo je kapetan straže.

Sa ivice bedema od pepela
na ivici prstiju Proleća
već je gotova cela slika
mog Pada u blato konjanika.

Smrvljenim kopljem nasrćem, k'o lud
uzalud, na olovnu kapiju sklonu padu
a čvrstu na sve moje tupe baraže
jer je kapetan straže čuva ko za nagradu.

I vičem pod prozor stražarske stene:
Čik na mene udari, pa nek' si i kapetan!
biću sretan tek kad dvoboj probam
pod mirnim zamkom u gluvo doba.

Sa slepim kopljem protiv njegova
oklopa od olova, zlata i bakra
da prsnem kao srce od stakla
na korak i više od onih vrata

Kuće mog nesuđenog Proleća
što polako bleđi u bezbojnu Zimu
i sedi tu na tronu gde je moja sreća
uz srodnu dušu mogla poleteti u visinu.

Transilvanijski koktel (Bloodless)

Oprala je poganim sapunom
usta od krvi
ogledala se u punom boginjavom Mesecu
u reci

Sanjala je ponovo bezglave lutke
i lica boje surutke
Uzalud je vrištala
dok konačno nije zaspala na stepeništu kuće

Jeres (Unreligious)

Treće telo za trećeg čoveka
Eau d Or za odurne
ocat za Oca.

Paradoks u ogledalu:
Da li sam čirak nalik čoveku
ili čak sâm podsećam na malo svetla
iz svetle iznutrice izbija silina
mekog Lučonoše – Sina.

Prazne praznične reči
koje ne znače Ništa
i na Ništa ne liče
magleni prevoj dima
previja se glavom
mislina providnog ruha
mislim tmurnim snovima
o očima Slepog Duha.

Amin za Karmin
i Rumenilo
i Suze.

13. 11. 2001.

Rezus faktor - negativan
možda je usnila san
krvlju potpisan

Let aveti u poznatoj sobi
u teskobi
ona u grob bi

Ponekad tmurnim danom se vuče
k'o bolesno kuče
slini i jauče

Kad poraz u njoj pobedi
izbledi
i zaspi u bedi

24. 11. 2001.

ja sam
ona je
dete pod rajskom zemljom

spokojno pružam ruke
u senku sopstvene sreće
ali ona me neće
sreća je smeće
umreće
u zoru

ja sam
ona je
krvavi trag u snegu

vuk pred psima podvija rep
pred svima podvijam rep
u njenim očima sam slep
u njima me nema

ja sam
ona je
ja sam ona
ona je ona
ona više nije

25. 11. 2001.

dok neonske aveti plešu nad asfaltom
moj anđeo čuvar u baršunastom crnom
okleva u prelasku na drugu stranu

i smejem se
preklanih usana
u uglu
na ivici srama

koso
kroz tamu
padaju poslednja koplja od snega
prepoznajem umilne zvuke rušenja inficiranih
snova

krv se širi sporo
ubijam slepilo u sebi
belina je oštrica besa
i njom se kitim
pod njom se krijem
pod prtinom
starim stazama noćne straže

Dim

spavam na toj hladno izvijenoj obrvi
znam da su snovi u njenoj glavi
iskovani od nestalnog plamena
iako lako
od oka
izgleda kao od leda
nepokretna poput kamena

anđeoska kosa
kovrdža se i pada
leti kao da je bosa
i kao da je dovoljan bljesak pa da me svlada
smešak
i da se u njoj kao noj zakopam u pesak

tuđa
pišem za nju kao da je moja
i kao da se ne bojim njenog oštrog pogleda
o bože
kako je stroga
kako može ovako bez muke da izgleda srećno
i da u svoje majušne ruke
skupi sve to što i sam tražim
večno

sutra je ovde već neće biti
a ja ću morati još koji dan da oplakujem sebe
tek onda neću kriti strah koji grebe
i koji me sprečava da spakujem ponos

i krenem za njom
nekom sporednom ulicom
kad u sivi suton već bude daleko
i kad sve moje nade nestanu
da bi nekad ponovo uzaludno vaskrsle

možda ću tiho
u sebi
da viknem jedno obično ime
za jednu neobičnu sliku
sličnu jednom idiličnom liku
i da se pitam gde bi ih ponovo sreo
da sam umeo
bilo šta

Sitna

Sitna spržena trava
nekada pod tankim pokrovom snega
sada se mrazno kruni
pod teškim stopalima Nomada
Pastir je poveo svoje Stado
da se rado na ivici provalije napije vazduhom
i napase pogledom na ledom okovan Jug
Sit ovan i bezrogi jarac poskakuje
po pari koja iz gubica izbija napolje
“U runu svome gajimo lišaje
za naše štale i naše staje
u kojima se kriju naši naoružani stočari
stari
nalakćeni na vile
čekaju prvu priliku da iz sve sile ubodu
čak i bez razloga
tek nedogrejan mrak
koji se od stoke
podiže iz stajnjaka i osoke.”

“Južnjaci nas mrze bez smetnje na srcu
pravično je do Boga
jer bolje je malo hladne mržnje
nego letnje bolesne ljubavi
koja ume da zaboli
i voljenoga
i onog što voli.”

Stada se kući vraćaju sama
u suton trinaestog dana zime
dani su sve kraći
a noći sve smirenije i ubistvenije

A oko ognjišta
tronoška
komad sira
i rakija
gunj do gunja
vonja
i miriše meso
sitne stoke
Gutljaj po gutljaj nema već pete oke
večernje muže
hladne i presne
žestoke za guše i pluća
i virusno smrtne za duše
tesne krovove drvenih kuća

Deca su podojena
žene smerne
muškarci brkati i nervozni
jer noćas idu na vuka
sa stočarima iz susednog sela
koljač spava u pećinama
iza šume
preko reke
i tamo kida cele čereke
sinoćnjeg brâva
iz sinoćnjeg lova.

Dok sekire barut pretvaraju u prah
i oštri noževi bljeskaju krvlju
možda se na vetru već podgreva oluja
ali na vrata kolibe kucaju senke
ili to meke uši varaju ljute stočare
Ko zalazi u ove gudure?
po snežnoj mećavi niko normalan
ne luta
ne lupa
na tuđa vrata

Kad senke odškrinu vrata
i kad se šarke jave nepodmazanim glasom
na vratima dvonožac i mećava
u kolibi časkom nastaje tajac
jer u ruci mu mač
a u drugoj komad vučje koža
stigao je Lovac sa Juga
o kome samo kruže priče
i poneka ptica zagrakće njegovo ime

Za Lovca od smernih žena rakija
i mleko iz lonca
od stočara mržnja
ali tek tolika da ne mrznu prsti
i Lovac bi da bude pastir
isti kao i oni
a za to je potrebno vreme.
mnogo dana i čekanja Sunca da obiđe pun krug
da se vrati u sivo selo na severu.

Radi reda

u jednom kosmosu haosa bile su rođene moje
pesme
u oblaku snežno - plavog dima
u boji suza koje sam nekada prosipao za tobom
ili možda za sobom?

sada tonem niz taj kremasti vir
i ne sanjam više volšebne snove
ne sanjam konje
ratove
sunca koja gube sjaj

predao sam se matici svetlog svetskog sivila
sećaš li se kako smo oštrili mačeve protiv njega?
i spremali pohod na vetrenjače
ti i ja protiv svega?

onda smo nestali
i moje pesme su postale samo nizovi slova
bajalice bez učinka
i kad je vrpca konačno presečena
shvatio sam da me više nema
i da se vučem ulicama kao senka
po inerciji
eto tek radi reda

Auf Wiedersehen

ja sam rušitelj običaja
a ona?
ona ih se drži kao što se pijanac drži plotu
i u crno drobi ostatke neuspelog kolača

ja sam učitelj očaja
i s njom ću još i naučiti da budem zao
ili bar zamalo
sve podnoseći jezu u desnima

ja ostajem mučitelj do kraja
sa nadom kradem
i spajam kraj sa krajem dana
da bih postao i ostao dno dna

pa da se vratim i uzvratim
na neuzvrćene drhtaje
trzaje
štucanja i pominjanja

da pokušam da se pojavim na poklonjenju
bez pokajanja
da stavim do znanja odlazak

ja odlazim
ne ostajem
nestajem
Auf Wiedersehen!

Pater Familias

zlo se probudilo i nema mira
i kroz takve oči je moguće gledati
snevati
plakati

pekući se na tihoj vatri
urečeni se priseća svog uroka
zlog oka i pogleda

ispod svodova
iza kapija
kletva se napija dušom mučenom

nejake sakriti
održati zavet
i sam postati avet i senka

dim zamagljuje sećanje
drhtaj proždire u tami
a spasenje biva pronađeno
u bezdanoj jami

20. 07. 2002.

Dok nesvestan ležim u lokvi usirene krvi
na nesvetoj postelji od blata i slame
i svežim se tkivom goste oblaporni crvi
svoju istinu tražim u naborima tame

koja večno opsega moje snove i ledenu javu
i ne dopušta mi da podignem preumornu glavu
da se osvrnem i pogledam preko posledica pira
na kome krici pojaše umesto lauta da svira.

Kroz hodnike hladne još uvek senke plove
beskrvna lica poslednjih velikaša
vešto se skrivaju, jer kao da ih love
da bi im krv ispili iz pozlaćenih čaša.

U gozbi slavnoj slavne popadaše glave
i niko ne bi pošteđen ove krvave poplave
sem mene, skromnog sluga i Lakrdijaša
koga zaobiđe sudbina surovih velikaša.

Mač za vratom žudi više nego čovek za dahom
koplje probada srce koje tad prestaje da kuca
krvožedni krvnik ne zastaje ni pred strahom
svuda grimizna tama, daleko od svete svetlosti
sunca.

Dok se pir i pokolj ne smire i ne uminu
trpeću nad sobom ovu tešku telesinu
kao miš strašljiv, ali još uvek dišem
i tu pred vama da o masakru pišem.

Neop(o)rozno

Uklet sam i sam čak i u snovima. Živim u Sivogradu. U njemu su Sivi blokovi, Sivi obroci obojeni u boje sumaglice. Ulice su prazne ulice. Proleće je ružno proleće. Sam, samcit sam i opet vičem za onima što su otišli i znam da me ne čuju: *Kurvini sinovi, mogu ja i bez vas!*. Vika ne pomaže. Bes ne odmaže. Samoća zapomaže. Čak i psi su tužni i sami i odlaze. I ja sam tužan i sam, pa ipak ostajem kod kuće. Ne umem da se setim sopstvenog doma. Zaveses su nestale, miljei polako blede, tepih se rastopio pod mojim nogama, regali se ruše...refleks više nije u upotrebi. Dobro se sećam hoblovanja brodskog poda. Tanak sloj bezbojnog laka na zidu od fasadne opeke se presijava na svetlosti sijalice kroz koju protiče fluktuirajući napon od dajbože 180 volti. Ponavljaju se zli snovi na kauču. U njima igram fudbal sopstvenom glavom. Koprčam se na mesečini kao punoglavac. Ja sam ponovo prabičar. I u snovima koketiram sa apsurdima; babica je mala baba, hlepčić koji se na Zadušnice deli preko grobova, medicinska sestra koja prisustvuje porođaju. Babica je sestra?! Sestra je babica. Moja strina je tetkica u osnovnoj školi. Radivojem se pokrivaju Srbi i Hrvati iz Virovitice. Prolazim vozom kroz Viroviticu na putu za Bosanski Brod. Vozom ulazim u Brod; preskačući nastali jaz između Slavonskog i Bosanskog. I jedan i drugi su daleko od mora. I mornarice. I reka. Neke se reke ulivaju u okeane i bare i jezera i poniru i ponovo izviru. Reke ne postoje. Ni mora, jer negde cure, kao da su mape slivnici. Plavo je ružno. Snovi su uvek plavi. I kad su lepi. A kad su to pa lepi? Ponekad su lepljivi. Noćna polucija čini čuda. Završavam, sklapam oči, putujem, umirem.

Poluodškrinuti prozor je kapija u novi svet, u univerzum električnog pražnjenja. Oblaci boje vlažnog pepela cigarete leluju na promaji. Poneki procep u njima otkriva Nebo, tegetno i teško, kao uniforma. Pustim asfaltom odzvanjaju blokeji, drvene klompe i senke. Varnice vrcaju za kolonom koja nestaje izvan vidokruga reflektora. Preko granice, u mraku, pokret, peristaltika tame. Iz daljine dopire avetinjski vrisak lokomotive. Eho njene tuge još uvek para duše polusvesnih prosjaka sklupčanih kraj sopstvene iznutrice. Visoki su pogubljeni, potisnuti teretom straha. Plastični kosturi se keze iza flekavih stakala. I njima vetar ispira mrtve uši. To je isti onaj vetar koji vozi slalom kroz kolonadu dorskih stubova Svetilišta, koji se sudara sa prnjama od crnih kapuljača, koji na svojim hrapavim leđima nosi pesak iz nekog drugog sveta. I čeka. Čeka prolivanje sintetičke plave krvi. One koja kao nužno zlo ispunjava pukotine u kaldrmi svesti.

Zlo se kao ponizan rob šunja među stračarama. Nestaje u mimikriji mrkih lica, mrkih duša mrke živine koja živi na tromedi između svog mrkog sećanja, mrkih obeda i umiranja u mrkim snovima. Metalan odsjaj u njihovim zenicama je siguran znak da se na Pisti nešto događa. Njom sad ponosno gazi Onaj Od Mermera koji je zbog slomljenog krila bio sprečen da odleti sa Jatom u sigurnije krajeve. Podređeni postaju svesni svoga pravog i jedinog mesta u mrkom blatu i njihovim glavama se širi nezaustavljivi talas panike od koga nema spasa.

Sadistički nagon ispravlja krive brazde i kriva sećanja. Iz krivih sećanja izviru izgladnela lica, plazeći se na vatreni pljusak. Nebo porađa kamenu kanonadu;

granitne lopte uništavaju i poslednje tragove purpurno-plave vegetacije, male, krhke cvetove, usnule, uzbrane, sasušene. Korenje se besno podiže iz silikatnog tla, na kresti talasa podivljale zemlje stiže pomor. Sa zidova drevnih pećina bivaju sprani crteži poludelih lovaca. Mesta znanja urlaju na Boga. A On se umesto da odgovi na njihove kletve igra klisa dijamantskim mačem sa tankim sečivom. Tutnjava pod nogama sve je bliža, a strah sve jači. Samoubice požrtvovano kopaju najdublje krtičnjake ka Jezgru Smrti.

U deliću sekunde iz fetusa izrastaju starice, slepe, plavooke, smežurane. Miris bolesti žulja nozdrve i nanosi bol centrima za irealno.

Kroz konkavna sočiva prelamaju se fotoni neviđenog. Bledozelene zvezde nestaju u talogu nadolazećeg jutra. Ostavljeni više ne sanja i ne nada se. Kroz njegovu glavu brzinom klijanja proleću ptice vrelih krila i umrljanih kljunova. Za sobom ostavljaju izmet iz koga zapomažu glasovi zaraženih predaka. Strepnja kao veliki plimski talas ruši prvi i poslednji zid odbrane. Dan i Mesec boje nokta igraju bezobrazni valcer kroz entropiju. Svetlost kao da je večna i beskompromisna, nepomirljiva i neuništivo okrutna.

* * *

Beznogi puž klizi po oštirci kriške Narandže Života. Za sobom ostavlja slatki trag boje nektara. On će nesvesno postati žrtva proždrljivosti i neprimerene mržnje. Nesigurno srlja u beskonačnu prazninu, putem prostiranja celuloidnih vlakana. Približavanje gelenderu ga udaljava od stepenica, a put je kratak i kosmat. Žučnom stazom se ne nestaje u grotlu.

Prozor je polomljen. Od duvana žuta zavesa je neprirgodno naherena, kroz musavo staklo nazire se vlažni pločnik i mutna ulična svjetiljka. Nakon revnosnog i redovnog čišćenja usne duplje, vrač me je upozorio na neopisivi smrad i tiho rekao da zapušim škrge. Sirupasta tečnost već je zalivala naše čukljeve. Vrač je nosio crvene mokasine od kože koje su upijale vlagu. S namerom da pobegnem, isplivao sam kroz otvor u zidu, zveckajući staklom u prolazu.

Pribijao sam se uz masnu i sjajnu šipku, kad me inercija surovo odvoji od nje i zakuca u naspramni zid. Na njegovoj neravnoj površini prepoznao sam Brajevu šifru. Bela masa se već rastapala od vodoskoka moje krvi. Šmrčući, nezadrživo sam napredovao kroz želatin. Da li ću se ikad zaustaviti? Retoričko pitanje mučilo je za delić trenutka sve one zamrznute poglede. Kad se Konvoj se zaustavio, kapija se otvorila, moje stopalo je ostalo zarobljeno u procepu između dva stepenika. Nisam se uplašio stampeda iza sebe, jer ga nije ni moglo biti. Išćupao sam nogu, ostavljajući stopalo i cipelu umesto propusnice, i šepajući odlutao kroz naslage opale hartije u parku.

Zakoračio sam preko spomenika. Vetar podiže oblak piljevine, a konji besno zafrktaše na oluju. Ular je nastavio da me žulja. Sa svih strana doleteše košmari, besno udarajući po mojoj lobanji koja je naprsila kao kuvano jaje. Ne branim se od njih onako kako bi želeli. Vrlo dobro znam zašto žele da umarširaju unutra, ali im to ne dozvoljavam. Stubovi munja postavljaju se na dvostruki vrh tamne planine koja izranja iz horizonta. Njeni obronci spuštaju se kao plašt na nas. Planina se brzo spojila

sa tamom. Dugo su i bestidno orgijali. Nakon svega je usijana rascepina stene porodila kopile od pepela koji kao trešnji cvet zasipao sve naše staze. Reka od kiše se meša sa pepelom, a lagane stvari lebde na sivkastoj bujici. Psi i konji se dave, šuma se guši pod korovom koji izrasta iz neba.

* * *

Idem da skeniram mozak. Ali skener ne radi jer kiša ne prestaje. Stanovnici kaveza srču kišnicu iz kafenih kašičica. Oprane glave i bistrih misli, ne obazirem se na to što su stakla predamnom mokra i što ne vidim ni prst pred okom. U tornadu sopstvenog stomaka učim hodanje po poplavljenom kolovozu. Svetla se u ritmu srčanog pulsiranja probijaju iz grudnih koševa. Još uvek je ostalo malo nade i za Ljude. Hoću da napravim divovski iskoračaj i čak mi ni to što su mi cipele do vrha ispunjene sivkastom tečnošću ne smeta.

Lica su im konačno ozarena. Ma i za gram ovog banalnog osećanja vredi živeti, ponovo se zaljubiti. sakriti naizgled otkrivenu misteriju. Kažu da sam izgubljen, ali ja znam gde sam, i neka ne brinu. Svet je tako divan, ova-ko hladan i umiven kišom, čak se i pod tamnim kabanicama naziru tragovi osmeha. Šaputanja su tako topla, vrcaju usta puna bisera. Oprošteno je onima koji praštaju.

Nedostaje mi smeh, zdrav smeh iz najdubljih neiskaljanih dubina, detinji, od srca. Da iz očiju pobegne strah, da umesto da posegnu za suzama posegnu za zvezdama koje se ponekad ne vide od tamnih oblaka, ali zbog kojih ostaje nadanje da će ih ponovo biti tu kada oblaka više ne bude.

Ne mogu više da ratujem. Pobjeda nije vredna žrtava. Preko mi je potreban topao dodir, neizveštačen

pogled, a ne isfriziran osmeh prikačen zihernadlama na bezosećajno lice. Ne mogu više da lažem sebe i druge, ne umem sam, bez oslonca se rušim. Sada pružam ruke. Ako i ovoga puta bude u prazno, neka ih više i ne bude, neka konačno zakržljaju i nestanu u pepelu.

* * *

Deset dinara u slivniku klozeta. Savio bih se da je pedeset, toliko sam očajan.

* * *

U čemu je problem? Ima li nekih problema? Hajde da pravimo probleme. Počecemo od rešenja, pokušavajući da stvari što više zakomplikujemo. Rešenje je na kraju. Hajde da počnemo od kraja.

Devojka je mrtva. Ona leži u blatu, prerezanog vrata. U tamnoj uličici nema nikog osim njenog leša koji krvari. Mačke su se skupile i srču njenu krv. Zora je blizu, oblaci izgledaju tamno na kobaltnoplavom nebu. Nedelja je ujutru. Ulice su puste. Nema nikoga da mu bude stalo. Nikoga da se zabrine. Nema nikoga da oplakuje.

Sunce se podiglo. Devojka takođe. Otrla je blato i krv sa odeće, uspravila sa zemlje svoju beskrvnu tel-esinu i počela da hoda. Mačke su se u strahu od živog mrtvacu razbežale. Samo su one smrtno preplašene vaskrsnućem devojke. Njeni koraci odzvanjaju kroz la-virint zidova zgrada.

Njena šetnja je besmislena. Nema više nikoga. Uzalud luta u potrazi za svojim ubicom. Nestao je umešavši se u beskrajne kolone izbeglica. Niko mu na licu neće pročitati ubistvo. Lica u strahu su idealna kamuflaža.

Udovica je bila udovica nekog bliskog. Dok se naginjala kroz prozor koji nije služio ničemu, divio sam se njenoj zadnjici. U svesti mi je odzvanjalo, kao čekić po nakovnju, *to se ne sme, to je vrhunski greh*. Pokušao sam da je osvojim, ali ona je kao pokvarena gramofonska ploča ponavljala nešto o sedenju na dve stolice. Bila je potpuno hladna dok sam je ljubio po vratu, ali to meni nije smetalo. Odbila me je zbog onog pogleda koji sam krajičkom oka primetio, a koji je preko mojih ramena bio upućen nekom muškarcu u senci. Ustala je i otišla njemu. Nisam bio ljubomorani. Udovice to tako rade.

Na dlanu mi se stvorila hologramska slika Helenine glave. Okrenula mi je obraz i ja sam pokušao da je poljubim, ali je plavičasta glava nestala. Oprao sam ruke sapunom koji je mirisao na fiziološki rastvor. Obukao sam belu košulju sa crnim epoletama i iskoračio. Na smotri sam morao da pognem glavu. Visoki su sedeli u stolicama tapaciranim crvenom čojom i posmatrali garnizon preko okvira svojih naočara.

Otpozadi su me gurali, kao da imam nešto važno da kažem. Nisam imao želje da se suprotstavljam dvoglavin računovođama u prvom redu. Otišao sam u laganu šetnju. Dan je prskao ne sve strane. Košulja mi je bila nakvašena sivilom. Helena je sedela u karantinu i čitala novosti iz masnog špila tarot-karata. U uglu usana joj je igrao pokvareni smešak. Mislila je u spletkama, ali ja sam bio na dobrom putu da naučim da izbegavam zamke njenog zločestog uma. Međutim, njena vlaška magija još uvek nije izgubila svoju draž.

U košnici sam se igrao sa lutkama. Lepljiva tama je prekrivala moje telo. Kroz hodnike je dopirao krešendo

zujanja i znao sam da se približava neka gomila. Kao da me nisu prepoznali, svi su se ponovo predstavljali i rukovali sa mnom. Ostao sam neoduševljen. Vođa je pričao da mu se juče desila izvanredna stvar. Uspeo je da se probudi tri sata ranije. Priča mi je bila dosadna pa sam otišao. Otpaci su me pratili, pokušavajući da mi skrenu pažnju na svoje prisustvo. Išutirao sam ih po čoškovima, pa su cvileli.

Helena je ponekad ćutala. Ponekad se histerično smejala. Želela je da spava sama. Igrala se svojom riđastom kosom. Sanjala je o tome da skuva sarmu. Umela je da kuva. Nije umela da sanja. Izvidnica iz kule je konačno stigla. Kuljnuli su kroz otvore na kapiji. Vrištali su o ratu koji se bio naselio na granici. U njihovim musavim očima nazirao se strah od ljudi sa zelenim maramama i ukrštenim mačevima. Vesti su bile loše. Ubice su podbacile. Iz harema su pobegle dve devojke, nestavši u prašini silikatne oluje. Sada nam je ostalo sami da čekamo.

Kovači su se znojili u kožnim keceljama. Na smotri su nam podelili nove komade čelika. Bili su teži nego inače. Helena je provirivala iz mase. Pokušavala je da mi dovikne nešto. Nisam je čuo jer je razglas ponovo krčao. Deca su plakala. Meni je bilo hladno. *Hoće li već jednom neko da ugasi taj alarm?* Dvoglavi su se meškoljili. Visoki su imali pilotske slušalice na ušima. Slušali su prenos utakmice. Odjednom, svi učutaše da pozdrave himnu čiji su se fragmenti nazirali iz slušalica.

Zapalio sam cigaretu. Bacio sam je. Vlaga je i disanje činila nepodnošljivim. Bio sam gladan i nedostajala mi je igra. *Danas ćemo da vežbamo razapinjanje i vaskrsenje.* Doneli su eksere i čekić. Ekseri su bili nesrazmerni.

Pomislio sam da je pravo vreme da se počne sa postom. Nije više bilo vina u podrumima. Iz hangara je neko izbacivao psovke. Rebrasta površina limenog krova brzo se grejala. Sunce i vlaga. Osećao sam se kao tvrdo kuvano jaje. Svi smo se tako osećali. Neki su počeli da smrde. Žene su odlučile da se u inat ne kupaju. Takve smo cenzurisali i zabranili za upotrebu. Grupa mladića je čitala iz neke tvrdo ukoričene sveske. Sudarali su se glavama. Ponekad bi se unisono smejali.

Kockali smo se u sledovanja. Izgubio sam sve cigarete. Ionako mi više neće biti potrebne. Jedan dečak me je povukao za kraj košulje. *Imate li nešto za mene?* Dao sam mu najsitniji komad čelika koji sam imao pri sebi. On ga je uzeo i zakopao u svom dvorištu.

U predgrađima je nestalo inspiracije. I vode. Helena je samo spavala. Nismo razgovarali. Ponekad sam trčao sam, ponekad sa još dvojicom ljudi iza sebe. Prazni džepovi su me žuljali. Terali su me da pušim travu. Za razliku od njih ja sam je pasao. Bolele su me desni. Šunjao sam se između crvenih cisterni dopola zatrpanih peskom. Maljava devojka zadignute suknje glasno je pišala u senci kamiona. Mislila je da je niko ne vidi. Nije videla nikoga. Ugojio sam se. Stomak mi je kao kvasac kipeo preko opasača. Grebao sam se za cigare.

Rat se približavao. Nismo imali pouzdanih dokaza da je tako, ali je sa granica dopirao miris vatre. *Možda ćemo se poubijati između sebe.* Pojedinci su oštrili zube retkim turpijama. Pokušali smo da igramo fudbal. Neko nam je upucao loptu. Nismo se ni trudili da saznamo ko je to bio. Ogledao sam se u smaragdanim obodima Heleninih očiju. Ona je ponekad mirisala na mraz. Jutros sam probao da obnovim taj miris u nozdrvama. Često se ig-

rala sa decom. Znao sam da nikad nije volela pse.

Vetar je povremeno brijao ulicama. Sudija na trećem spratu je uvek držao svoje roletne zatvorene. Iza njih se ponekad nazirao pokret. Znao sam da gleda. Voajer mator. Negde na drugom bio je uključen televizor. Treštala je neka neprijatna melodija. Uхватih sebe kako pevušim. Zaprepastilo me je saznanje da znam reči pesme.

Priča se o zaveri. Uvek se priča o zaverama. Toliko da počinje da liči na paranoju. Volim i mrzim svoj narod. Ambivalencija mi nikada nije smetala da salutiram zastavi. Nju su ovoga puta spustili na pola koplja. Ubice se još uvek nisu vratile. Ponekad silazimo u podrume i pijemo votku.

Helena je rešila da otputuje. Plakala je dok se pakovala. Odbila je da primi moj lažni novac. Besno je razbacala torbe po sobi. Rešila je da ne otputuje. Mislio sam *Ako sad ode ne mora ni da se vrati*. Na svu sreću odustala je. Dva muškarca sa brkovima i u crnim odelima razvlače bodljikavu žicu ispred zgrade. Uveden je policijski čas. Neki od komšija preko puta zamračuju prozore.

Noćas će biti vedro. Nadam se. Noć je bez mesečine. Zvezda više nego ikad. Neko nas posmatra. Šetamo pored zapaljenih kontejnera. Niko ne poštuje policijski čas. Deca su obila sve sanduke sa sladoledima u gradu. Ponekad nema struje. Ljudi se dele na grupe sa i bez struje. *Opet taj jebeni alarm!* Niko ne spava, svi kao da iščekuju nešto.

Kad su prozori počeli da prskaju od detonacija, niko se nije o iznenadio, ali nikome nije ni bilo svejedno. Sedeo sam pod limenom strehom i gledao cvetove na zvezdanom nebu. Otvorio sam limenku piva. Treću po redu. Pišalo mi se, ali me je mrzelo da ustajem. Helena

je pržila pomfrit. Kad je ponestalo piva prešao sam na šljivovicu. Zaspao sam napolju.

Naslonjen na stub u centru prostorije gledao sam u svoje cipele. Ljudi su glumili opuštenost. Napolju je generator iritirajuće tandrkao. Hrane i vode je bilo, ali ne i cigareta i benzina...

U očaju

Dugonosa lažljiva zverka
očiju promenljivih
kao Rubikova kocka
sedi i sa oduševljenjem posmatra
grčenje gliste
u očaju.

Igra se riđastom slamom u kosi
ne poznaje nikoga
sa pomamom
mrzi ceo svet
više od bilo koga
sebe se ponajviše plaši
dok joj u čaši poigrava
krv crva
u očaju.

Dete u njoj ispija punu čašu
dok želudac čoveka svari
ostatke anegdote
u stvari
u njoj se kote osveta i strah
ona odlazi sita
korak po korak
ispred sebe
u ustima joj gorak ukus
a u stomaku zadovoljstvo
u očaju.

22. 10. 2002.

Hiljadu stopala gazi
preko mog rastrgnutog tela
i kroz damare mog moćnog srca
nestaje moja krv

A tako bih spavala
sanjala
letela iznad prašina
stida
ili Gospodara

Čak iako moja skresana krila
zaklepeću šûmom Slobode
poslednji put
lanac mi neće dati da odem
da sve ostavim i zaboravim
sećanja
oskrnavljena
i bez negativa za arhivu

Zato se krijem
i šapućem naglas
sve moje snove nesanjane
u bezdan bunara što je pun tajni

Beleška o piscu

Miroslav Milutinović rođen je 1981. u Beogradu. Srednju školu i Filološko-umetnički fakultet završio je u Kragujevcu. Radi kao profesor engleskog jezika u OŠ „Kralj Aleksandar I“ u Požarevcu. Član je Opštinskog amaterskog pozorišta „Branislav Nušić“ iz Malog Crnića. Sarađivao je sa jagodinskim metal bendovima Stillborn Sun, Alister, Chaosi-

um. Prva zbirka poezije, „Epopėja truleži“ izašla mu je 2012. u izdanju Braničevsko-stiške književne zajednice, Udruženja književnika Srbije i Biblioteke „Srboljub Mitić“ Malo Crniće. Živi u Salakovcu sa suprugom Dragonom i ćerkom Mitrom.

Sadržaj

APOTEOZA ČOVEKA U OGNJU TRULEŽI	5

P.M./INTERMEZZO/INICIJALI

Samsara	13
Not A Denial	14
Neshvatljivo čekanje	15
Pandora	16
Dream Theater	17
Pastorala	21
Pisma nepismenog Morzea	22
Antropofagus	23
Pomen	28
U krevetu mrtvaca - edit	29
Neobaveznoj	30
Llamame ahora	31
Pseudologia Fantastica	32
Sonet za smrt	33
Not A Sonet	34
Windows '00	35
Sudije slušaju! Bolje priznaj sebi!	36
Fear Of The Dark	37

KATATONI STUPOR

Apotheosis I	41
Apotheosis II	42
Ego Trippin' II	43
Rainmaker	44
Dečak	46
Iz Orana	49

Za Ludan (Ludicrous)	53
Don Kihot (Pointless)	54
Transilvanijski koktel (Bloodless)	56
Jeres (Unreligious)	57
13. 11. 2001.	58
24. 11. 2001.	59
25. 11. 2001.	60
Dim	61
Sitna	63
Radi reda	66
Auf Wiedersehen	67
Pater Familias	68
20. 07. 2002.	69
Neop(o)rozno	70
U očaju	81
22. 10. 2002.	82
Beleška o piscu	83

Miroslav Milutinović
APOTEOZA TRULEŽI

Izdavač:
Biblioteka "Srboľjub Mitić"
Malo Crniće

Za izdavača:
Zorka Stojanović

Tehnički urednik:
Željko Devetak

Štampa:
Stojadinović
Petrovac na Mlavi

Tiraž:

ISBN:

CIP